

по малко Марончели съчини и запомни паустъ хиляди лирически или епически стихове. Азъ направихъ трагедията *Леонiera да Дертона* и разни стихове.

Оробони, слѣдъ като страда много прѣзъ зимата и прѣзъ пролѣтѣта, станѣ още по злѣ прѣзъ лѣтото. Бъдва кръвъ, и паднѣ у идронизия.

Оставамъ да се мисли каква ни бѣше жялостъта да го знаемъ тамъ на умираше, толкосъ близо при насъ и да не можемъ да срутимъ тая жестока стѣна, която ни въспираше да го видѣмъ и да му дадемъ сичкитѣ заслуги, които може човѣкъ да приеме отъ единъ приятель!

Шилеръ ни обаждаше за него. Злочестиятъ момѣкъ страда страшни мъжки; нѣ дързоетъта му не оелабнѣ никоги. Попѣтъ го причести, и по благополучие той знаеше французшки.

Той умрѣ на сѣщиятъ день, въ който ся е родилъ, на 13 Юний 1823. Нѣколко чяса прѣди да издѣхне, говореше за баща си, нажяли му се и плака. Сѣтнѣ, като захванѣ пакъ, каза: «Защо да плачѣж за найчеститиятъ отъ монтѣ, защото той утрѣ ще доде при мене въ сѣдалището на вѣчниятъ миръ!»

Послѣднитѣ му думи бѣхж: «Прощавамъ отъ сърдце на неприятелитѣ си.»

Д. Фортини, приятелятъ му отъ дѣтинство, човѣкъ цѣлъ любовь, цѣлъ религия, бѣше онзи, който му склопи очитѣ.

Горкиятъ Оробони! какѣвъ ледъ вървеше изъ жилитѣ ни, когато ни рекохж, че го нѣма веке! — И ний чюхми гласѣтъ и стѣпкитѣ на ония, които до-